

Pro fanoušky románů

Hvězdy nám nepřály a Než jsem tě poznala

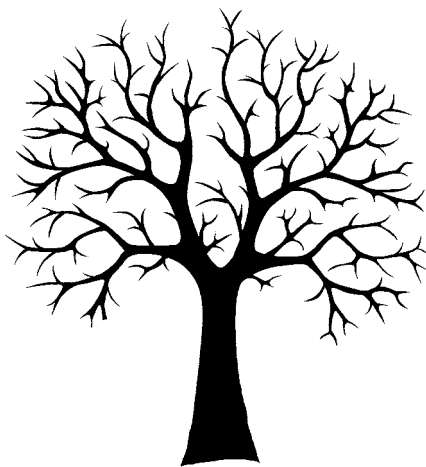
Normálně jiní

Tammy
Robinsonová

COSMOPOLIS

Normálně jiní

**Tammy
Robinsonová**

Tammy Robinsonová

Normálně jiní

Z anglického originálu *Differently Normal* vydaného nakladatelstvím Piatikus v roce 2018 přeložila Ivana Svobodová.

Jazyková redakce Monika Straková

Sazba a grafická úprava Vojtěch Kočí

Odpovědná redaktorka Marie Hajdová

Vydala GRADA Publishing, a.s., pod značkou COSMOPOLIS

U Průhonu 22, Praha 7, jako svou 6927. publikaci.

První vydání, Praha 2018, 336 stran

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a.s..

Copyright © 2018 by Tammy Robinson

First published in Great Britain in 2018 by Piatkus, an imprint of Little, Brown Book Group.

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2018

ISBN 978-80-247-1666-4 (pdf)

ISBN 978-80-271-0783-4 (print)

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele.

*Tuto knihu věnuji nádherné Rachel Tipene
a všem ostatním normálně jiným lidem na světě.*

*Rovněž ji věnuji mámě a tátovi
za všechno, co pro mě udělali.*

Maddy

Jednoznačně se shodneme, že fotkou týdne je snímek nafukovací panny v životní velikosti, takové té plastové, u které se výrobci ostos šest snažili, aby vypadala jako skutečná žena, usazené u jídelního stolu, na kterém stojí nedotčená sklenička červeného vína a vedle ní leží talíř, na kterém, jak při bližším ohledání zjistíme, je typická nedělní večeře – pečené kuře. To všechno doplňuje malý modrý džbánek s omáčkou, jaký mívala ve skříni moje babička.

Kyle prohlásil, že ať *tohleto* uvařil, kdo chtěl, je to pěkný amatér. Brambory nevypadají dvakrát křupavě a kuře se zdá být suché jako kůže na špičce Roryho nosu. Rory je náš šéf. Oba se při tom pomyslení otřeseme. Žijeme v neustálém strachu z jeho kůže. Má sklony se odlupovat na pracovní plochy a padat do hrnků s kafem.

Panna má nápadně rudé rty široce rozevřené, jako kdyby nevycházela z úžasu. Když mi Kyle řekne, proč má takovou pusu, začnu dělat, že zvracím. Pak prohlásím, že nemůžu uvěřit, že někteří lidi můžou být takoví zoufalci, a Kyle odpoví, že to nejsou jenom někteří lidi a že výroba erotických pomůcek je vzkvétající odvětví. Když si všimne, jak jsem povytáhla obočí, hned nahodí zpátečku.

„Ne že bych s tím měl osobní zkušenosti,“ dodá na svou obranu.
„Někde jsem o tom četl článek.“

„Jasně.“

„Je to pravda,“ brání se.

„Myslíš, že jí dal jméno?“ zeptám se a obrátím pozornost zpátky k fotce.

„Jak víš, že to je chlap?“ zazubí se Kyle. „Třeba je to lesbická panna.“

Oba se nad tím zahlubáme.

„Myslíš, že lesbický panny vypadají jinak než heterácký?“

Pokřčí rameny. „To netuším, ale můžu to zjistit, jestli chceš.“

„Radši ne. Nezapomínej, že nám teď Rory kontroluje historii vyhledávání. Nedůvěřuje nám, že efektivně využíváme pracovní dobu,“ připomenu mu, zatímco oba vytrvale přehlížíme ženu, co stojí u pultu.

Ta zavolá: „Promiňte, byl by jeden z vás té lásky a obsloužil mě?“

Vyměníme si s Kylem pohled.

„Kámen, nůžky, papír?“

„Kámen, nůžky, papír.“

„Raz, dva, tři, sakra.“

„Jako vždycky,“ prohodím spokojeně.

„Jednou tě zaskočí a *nevyberu* si kámen,“ zabručí a vydá se tu ženu obsloužit.

Jenomže svou hrozbu nesplní. Kyle je ztělesněná předvídatelnost.

Zatímco je pryč, zkoumám fotku, jestli nenajdu nějaké stopy, které by odhalily fotografovou totožnost, jenže mám smůlu. Díky technologiím budoucnosti a smartphonovým aplikacím tuhle zakázku někdo odeslal přes internet, takže jsme s dotyčným ještě neměli

tu čest. Ovšem ať už je to kdokoli, fotky si bude muset vyzvednout osobně. Tuhle věc technologie ještě nedokázaly vyřešit.

Kyle se vrátí za mnou.

„Vsadím se, že na sobě bude mít dlouhý černý baloňák,“ prohlásím. „Se spoustou kapes, kam může schovávat svoje úchylný hračky.“

„A bude mít sluneční brýle,“ souhlasí Kyle. „Aby svou zvrhlost skrýval před světem.“

Zachechtáme se.

Tohle je jedna z věcí, co se mi na víkendových směnách s Kylem líbí. Jsme naladěni na stejnou vlnu. Kromě toho se mě taky neptá co doma a já jsem mu za to vděčná. Někdy prostě potřebuju plácát kraviny a na chvíli všechno pustit z hlavy.

„A bude mít falešný knír,“ dodám. Tahle teorie mě začíná bavit.

„Falešný? Houby. Bude mít pořádný řídítka jako pornohvězda, s konečkama zakroucenýma nahoru. Jo, vsadil bych se, že si je voskuje speciálním krémem, který si objednává z Evropy. Nebo možná jenom obyčejným lubrikantem, jestli je to skrblík.“

„Fuj. Tohle někdo fakt dělá?“

„Co?“

„Že si voskuje knír.“

„Jak už jsem řekl, osobně s tímhle tématem nemám žádnou zkušenost, ale někde jsem o tom něco četl.“

Kyle čte pořád. Trpí neukojitelnou touhou po poznání, i když většinou jde o naprosto zbytečné informace.

Ukáže se, že jsme nemohli být víc vedle. „Pan Smith“ – oba se shodneme na tom, že jde o falešné jméno – si přijde vyzvednout fotky v neděli v 16:49. Můj vnitřní cynik usoudí, že si načasoval příchod těsně před zavíračkou, aby se vyhnul návalu. Nechová se

ale nenápadně ani pochybně, což mi poněkud nabourává mou teorii. Kdybych ho měla k někomu přirovnat pro účely identifikace, připomíná mi jistého tlustocha v červeném obleku, který jezdí na saních a často haleká „ho, ho, ho“.

Pan Smith *má* knír, i když by se spíš dal považovat za nadstavbu jeho gigantického plnovousu, něco jak podkrovní byt. Má vousy bílé jako sníh a dokonale upravené a mně to nedá a zadívám se na mezeru, kde má rty, které ale vůbec nezahlednu. Žoviálně mě požádá o svou objednávku a já za něj podezíravě nakouknu, jestli někde nepostřehnu saně, soby nebo obří pytel plný hraček.

Po ničem z toho není nikde ani vidu.

„Promiňte, můžete mi zopakovat svoje jméno?“

„Smith. Před pár dny jsem vám poslal objednávku přes internet. V políčku na konci stálo, že bude vyřízená do 48 hodin.“ Zaloví v zadní kapse a vytáhne peněženku. Z té pak vyndá vytištěnou stvrzenku. „Pomůže vám tohle?“

„Asi ano.“ Vydatluju údaje na počítači. Musí to být omyl. Ten chlapík vypadá jako něčí dědeček. Třeba jsou tu na jméno Smith dvě zakázky.

Kdepak.

„Okamžik prosím, zeptám se technika, jestli je připravená,“ řeknu.

Technik, alias Kyle, vypadá zaraženě, když se s vykulenýma očima vynořím vzadu.

„Co je? Co se stalo? Propásl jsem něco? Vyrazili znova Todda? Koho zkoušel sbalit tentokrát?“

„Je tady.“

„Kdo?“

„Pan Smith.“

„Jo ták. A dál? Měli jsme pravdu? Nosí navoskovaný knír?“

„To musíš zjistit sám.“

„Zajímavý,“ prohlásí, popadne objednávku z pultu a vyjde za mnou ven. Když uvidí našeho zákazníka, zaraženě se zastaví.

„Ty vole,“ zašeptá nahlas.

„Tak nějak.“

„Zatraceně, ten chlap vypadá jako Santa Claus.“

„Tak nějak.“

„Seš si jistá, že to je on?“

„Jo.“

„Tý vole. To to jenom dokazuje, co?“

„Co?“

„Že *nemůžeš* soudit knihu podle obalu.“

Zašklebím se. „Pěkný kliše.“

„Jo, ale v tomhle případě sedne.“

Pokrčím rameny. Nemám ráda kliše všeobecně.

Pan Smith si všimne, jak tam stojíme a zíráme na něj. Jestli se cítí nějak trapně, protože známe jeho nejskrytější tajemství, nedává to na sobě znát.

„Našli jste to?“ zeptá se.

Kyle tam stojí a vrtí hlavou. „Tichá voda břehy mele,“ poznamená. „To jsou ti, co by to do nich člověk nikdy neřekl.“ Další kliše. Vezmu mu obálku s fotkami z ruky a potvrdím výdej. Sledujeme, jak pan Smith odchází.

„Zdá se mi to, nebo je svět čím dál cyničtější?“ pronese Kyle posmutněle.

„Moc toho od lidí očekáváš.“

„Já vím.“

„Není to zdravé.“

„Já vím.“ Zavrtí hlavou, aby ze sebe setřásl melancholii. „Potřebuju se osprchovat.“

„Máš štěstí,“ řeknu a mrknu se na hodinky. „Zavíráme.“

„Nezajdem na jedno?“

Představím si ten luxus sedět v hospodě se sklenicí studeného piva, žádná zodpovědnost. „Radši ne. Máma má dnes večer čtenářský kroužek.“

„Takový ten, jak při něm posedávají, popíjejí víno a probírají smysl života?“

„Jo.“

„V tom případě to, má drahá, spolu rozdrtíme příště,“ řekne. Kyle se rozhodl vytvořit nový slang. Zatím je, co se týče jeho šíření, hodně neúspěšný.

Albert

Ten starý parchant po mně půjde.

Je mi to jasný, protože když zaslechnu, jak praskly vchodový dveře, a napochoduju si to do kuchyně, stojí tam se založenýma rukama a kamennou tváří.

„Kolik je podle tebe hodin?“ zeptá se.

„Plný komín?“

Otec moje vtipkování jako obvykle nedocení.

„Hodláš žít doma až do smrti a jíst moje jídlo a koukat na televizi, za kterou platím?“

„A používat tvý wi-fi. Nezapomeň, že v jednom kuse používám tvý wi-fi.“

Semkne rty do tenký čáry v popuzeným výrazu. Vidím, jak se rozpaluje a chystá si kázáníčko.

„Tvoji kamarádi si možná myslí, kdovíjak nejsi vtipný, Alberte...“

V tom se plete.

„...ale já očekávám, že se v tomhle domě budeš chovat s náležitým respektem.“

Jo, takže přijde *tenhleten* proslov. Proslov o respektu. Opřu se o kuchyňskou přepážku, zkřížím ruce a připravím se na tu jízdu.

„Pracuju zatraceně tvrdě,“ pokračuje.

Už to znám z paměti. *Abych ti zajistil jídlo a střechu nad hlavou.*

„Abych ti zajistil jídlo a střechu nad hlavou. Když jsem byl v tvým věku...“

Nechtěl jsem po rodičích, aby mě živili. Už ve čtrnácti jsem dělal v lomu a nebál jsem se, že si umažu ručičky.

„Nevysedával jsem doma a nečekal jsem, že mě rodiče budou živit. Už ve čtrnácti jsem si našel první práci a taky to byla sakra fuška v lomu. Vracel jsem se domů zasviněný od hlavy po paty, ale byl jsem na sebe pyšný, a...“

Vysloužil jsem si otcův respekt, protože jsem si na sebe dokázal vydělat. Mohl by sis z toho vzít ponaučení.

„...můj otec mě respektoval, protože jsem si na sebe uměl vydělat. Rozhodně jsem pro něj nebyl přítěž.“

Moment, počkat. Tohle je novinka.

„Tak já jsem přítěž?“

„Vlastní auto jsem si pořídil, když mi bylo... Cože?“ Zamrká. Narušil jsem mu scénář.

„Podle tebe jsem přítěž?“

„Samozřejmě že ne. Jen jsem špatně zvolil slovo. Víš, jak to myslím.“ Uhne ale pohledem, jako by si moc dobře uvědomoval, co řekl. Pak mrkne na hodinky. „Dobrá, tak já vyrazím. V osm mi začíná směna. Vyříd' mámě, že jsem pryč, ale vrátím se domů včas na večeři.“

Odejde a práskne za sebou dveřma hlavního vchodu. Máma vyjde z prádelny s prázdným umělohmotným košíkem.

„Jejda, už odešel, vidíš?“ řekne a přitom předstírá, že je zklamaná. Nevím, proč se s tím obtěžuje, když jsem jediným jejím divákem já, a mně je dokonale ukradený, jestli se mu vyhýbá, nebo ne. Kromě toho je prádelna hned vedle kuchyně, takže nás tam nemohla přeslechnout ani omylem.

Nejspíš je vidět, že to se mnou zamávalo, protože odloží košík na přepážku a povzdechne si.

„Zlato, víš, že to tak nemyslel,“ uklidňuje mě.

„Ale jo, myslel.“

„To ne. Tvůj otec je jenom ze staré školy. Vždyť víš. Problém je v tom, že je z jiné generace.“

„Ne, problém je v tom, že je hajzl.“

„Takhle o něm nemluv.“ Ale řekne to bez zvláštního zápalu.

„Promiň.“

„Má tě rád, opravdu.“

„Projevuje to dost divně.“

„To mi povídej,“ zamumlá. „Pracuješ dneska? Koukej sebou hodit, nebo přijdeš pozdě.“

Do prdele. Kouknu na hodinky. Byl jsem tak zaujatý tím, jak jsem se snažil otci vyhnout, že jsem ztratil pojem o čase. Když dorazím pozdě, moc dobře nezapůsobím, zvlášť ne, když uvážím, co mám na dnešek v plánu.

„Jo, radši bych sebou měl hodit.“ Vezmu si ze skříňky krajíc chleba a plesknu na něj Marmite. Když jsem na odchodu, ještě skrz dveře houknu: „Táta vzkazuje, že bude na večeri doma.“

„Dobře, přichystám nejlepší čajový servis a oholím si nohy.“

Jsem si dost jistý, že to myslela sarkasticky.

Vytáhnu kolo z kůlny, nacpu si chleba do pusy a vyrazím do ulic. Teď svý kolo miluju, ale co se učení ježdění týká, s tím jsem začal pozdě. Nevím, v čem byl problém, ale otcovo znechucení mě na tom děsilo si nejvíc. Jeho učební postupy zahrnovaly to, že mi narazil helmu na hlavu a přivázel mi nohy k pedálům černou izolepou. Pak mě odstrčil a jenom tam stál a ječel: „Šlapej, šlapej, ŠLAPEJ ZATRACENĚ TĚMA NOHAMA, TY BLBEČKU!“ A já seděl na kole strachy bez sebe, nakonec jsem se nejistě zastavil a spadl jsem bokem na zem. Otec si povzdechl, sundal izolepu, oprášil mi kolena a plivl mi na šrámy, aby z nich dostal krev.

„Mámě o tom nebudem říkat, jo?“ prohlásil cestou domů.

Nakonec jsem se ke kolu vrátil ze strachu, že se ze mě stane mimoň. Všichni moji kámoši se vychloubali, že si můžou zajet, kam se jim zachce, obvykle na místní bazén, kde očumovali holky, a já si to nechtěl nechat ujít. Jasně že většina mých kámošů už má auta. A i když bych moc rád měl vlastní auto, abych se mohl vypravit na pláž vždycky, když se mi zlíbí, a nemusel se doprošovat rodičů, ať mi půjčí svoje. Šetřím si na něco, co je podle mě daleko důležitější: Na to, abych mohl vypadnout. Mám v plánu sehnat dost peněz, abych se mohl vrátit na pobřeží, kde jsem prožil většinu dětství a kde jsem se naučil surfovat. Ještě pořád tam mám pár známých a někdo by mi určitě dohodil nějakou práci. Tam, bezpečně daleko od otce, bych si našetřil ještě víc a potom bych se vydal na Bali, kde prej v jednom kuse hledají instruktory surfování.

Kolo, na kterým teď jezdím, mi máma loni dala k osmnáctinám. Měla strach, že moje starý kolo je spíš hromada šrotu, a pronásledovaly ji děsivé představy o tom, že se pode mnou rozpadne a já se zřítím rovnou pod auto. To kolo bylo sice šunt, jenže i tak mě to

mrzelo, když jsem se ho měl zbavit. Víc než sedm let pro mě bylo propustkou na svobodu.

Po ránu touhle dobou na silnicích skoro nikdo není, takže mi cesta rychle ubíhá. Obloha je šedá, ale nezdá se, že by mělo pršet. Slunce nejspíš mraky zažene a bude hezký den. Zmocňuje se mě povědomý, příjemný pocit, jaký mívám, když vypadnu ven. Tady si připadám víc doma než mezi čtyřma stěnama. U stájí je jenom Deborah. Zamávám jí a ona mě ignoruje, protože jsem očividně spodina, se kterou se ve svém společenském okruhu nestýká. Postavím kolo za stodolu a pozdravím Ďubku, svýho oblíbenýho poníka. Láskyplně mi přitiskne nos do dlaně.

„Jak se vede, holka?“ zeptám se jí a podržu ji na hebkém místě mezi očima. Víím, že to zbožňuje.

Než jsem začal dělat ve stájích, veškerý mý zkušenosti s koňmi a podobnou zvířenou se omezovaly na jízdu na postarším oslu na pouti, když mi byly čtyři. Podle mámy jsem se ho držel za uši a celý kolo, co mě na něm vodili, jsem brečel. Má fotku, která tu historku dokazuje a se kterou se s oblibou vytasí, když ji popadne nostalgie po mým dětství, obzvlášť po pár skleničkách vína.

V maturitním ročníku nás povzbuzovali k tomu, abysme celý pololetí po víkendech dobrovolničili v rámci školního systému ocenění, který měl za úkol motivovat nás při úsilí o vynikající výsledky, abysme se stali *Uvědomělými členy společnosti* namísto sobeckými vyvrheli, kterými se, jak se učitelé obávali, měli někteří z nás neodvratně stát. Zatímco většina spolužáků skončila u krmení koťat v místním útulku nebo hrála karty s osamělými důchodci, já jsem měl s kámošem Connorem štěstí a dostali jsme se sem do stájí. Byl to klasický případ „*Nejde o to, co umíš, ale jaký si umíš najít*“

známosti“. Connorova máma znala Francine, ženu, která stáje vede. Myslím, že nebyla dvakrát nadšená z toho, že bude mít na krku dva pubertáky, kteří sotva dokážou rozeznat jeden konec koně od druhého, jenže dlužila Connorově mámě službičku a Connorova máma jí to připomněla.

Když pololetí skončilo a my mohli oficiálně odejít, Connor bez rozmyšlení s prací seknul, ale já zůstal. K všeobecnému překvapení se ukázalo, že mám pro práci s koňma vlohy. Často jsem odhadl, co potřebují, než si to sami uvědomili, nebo jsem vycítil, že je některý kuň trochu přepadlý nebo nenaložený. Kromě toho mě bavilo s nima pracovat. Moc toho ode mě neočekávali a nikdy mě neodsuzovali. Po maturitě mi Francine nabídla placenou brigádu, vlastně jen pár hodin práce za nijak slavný plat, ale byla to příležitost pravidelně si něco přivydělat a já se po ní vrhl. Jenomže se mi nedaří ušetřit tolik, kolik bych si představoval, proto jsem se rozhodl poprosit Francine, aby mi přidala hodiny navíc.

„Drž mi kopyta, holka,“ řeknu Ďubce. Ta zaržá, zadupe nohou a znovu obrátí pozornost k jídlu.

Zhluboka se nadechnu a zaklepu na dveře Francininy kanceláře.

„Vstupte,“ zavolá. Někteří ze zaměstnanců jí říkají Macatá Francine, protože je skoro stejně široká jako její stůl. Ke mně se ale chová docela hezky, proto jí tak neříkám. Todd a Matt, co pomáhají ve stájích, mi to předhazují u piva. Prý že je do mě zakoukaná, ale já o tom pochybuju.

Když vstoupím, tváří se šťastně jako blecha. Při pohledu na pestrobarevnou kytici, nad kterou se pohupuje žlutý balonek, pochopím proč asi.

„Máte narozeniny?“

Přikývne.

„To je senza,“ řeknu.

„Hádej kolikáté,“ vyzve mě upejpavě.

Ztuhnu a najednou jsem jako na trnů. Z téhle hry jsem dost nesyj. Málokdy končí dobře, a ženy s ní přesto pořád dokola začínají.

„To netuším,“ připustím.

„No tak hádej,“ pobídne mě.

Předvedu pár ksichtů a přitom se urputně snažím něco vymyslet. Kdybych si měl tipnout, řekl bych, že jí bude něco mezi čtyřiceti a šedesáti.

„Všechno nejlepší k čtyřicátinám!“ vyhrknu a hodím opatrnost za hlavu.

Její úsměv se vytratí. „Je mi třicet osm.“

A do prdele. Právě proto tyhle věci radši nehádám.

„To byl vtíp.“ Zazubím se jako cvok. „Haha. Myslel jsem si, že je vám třicet nebo tak nějak. Haha. Haha.“

Ani jeden z nás tomu nevěří.

„Potřeboval jsi něco?“ Obrátila pohled k telefonu a mě napadne, že bych to měl zkusit později. Jenže ne, už jsem jednou tady. Popadnu sebedůvěru za symbolický koule.

„Říkal jsem si, jestli bych si nemohl přibrat pár hodin navíc.“

Teď je na řadě ona, aby protáhla obličej.

„Prosím?“

Povzdechne si. „Já nevím. Nemáme peněz nazbyt.“

V tuhle chvíli bych se za normálních okolností omluvil za to, že dýchám, a vycouval bych z místnosti. Jenže já si potřebuju přivydělat.

„Pěkně prosím?“ Věnuju jí nejšarmantnější úsměv, který dovedu vykouzlit.

Povzdechne si a podbradky se jí zachvějí. „Podívám se na to. Zjistím, jak jsme na tom, a uvidím, co se dá dělat.“

„Děkuju!“

„Nemůžu ti slíbit plný úvazek,“ upozorní mě.

„To nevadí. Vezmu cokoli.“

„Tak dobře. Na konci dne se u mě zastav. Připravím novou smlouvu, aby sis ji mohl projít.“

„Týjo, jste skvělá. Děkuju, Francine. Nebudete toho litovat,“ řeknu, když se zářivým úsměvem vycházím z kanceláře. Podle toho, jak se tváří, o tom není tak úplně přesvědčená.

Maddy

Když vejdu do kuchyně, máma sedí s nohama křížem v jogínské pozici přede dveřmi na verandu, kde je podle ní východ, ale ve skutečnosti to je západ. Mělo by ji trknout už to, že v tomhle směru slunce nevychází. Je trochu trapné, že jí to uniká.

B tiskne nos na sklo a kouká na mraky. Na uších má sluchátka a třepetá rukama, jak diriguje hudbu, kterou slyší jenom ona.

„Máte všechno přichystané na ježdění?“ zeptám se, když otevřu ledničku a prohlídnu si chabou nabídku. Nic mě neláká, a tak bokem zavřu dveře a začnu vařit kávu, kterou potřebuju, abych mohla fungovat, aniž bych někomu utrhla hlavu.

„Ehm, když o tom mluvíš...“ spustí máma.

Podle jejího tónu poznám, že to, co přijde, se mi nebude zamlouvat, proto do hrnku přidám lžici mleté kávy navíc.

„Zaprvé, uvažovala jsem, že bychom třeba zkusily něco jiného,“ nadhodí máma. „Jako ten klub na druhém kraji města. Jak se jmenuje? Zelenější pastviny?“

„Ne. B si tam zvykla. Víš, jak je pro ni rutina důležitá.“

Odložím hrnek a přejdu k sestře. „Snídala jsi?“ zeptám se jí.

Nevšímá si mě.

Poklepu jí na rameno. „B, podívej se na mě. Snídala jsi?“ zeptám se znovu, když ke mně zvedne oči, a naznačím rukou jídlo. Zahledí se mi za rameno.

„Pocahontas,“ řekne.

„Měla toast,“ odpoví máma. „Jde o to, že už tam o nás nestojí. Tedy o mě. Chtěli mě vykázat z areálu, tak jsem jim řekla, kam si můžou to své ježdění strčit. Nikoho se o laskavost neprosíme.“

„Co jsi udělala?“

„Nic! Vážně nic. Dělají z komára velblouda.“

Zvednu hrnek, napiju se, přitom na ni vytrvale hledím a čekám.

„Dobrá, dobrá, *možná* že jsem poškodila jeden politický transparent na plotě před hlavním vchodem.“

Povzdechnu si, zatímco mi začne spěšně ospravedlňovat důvody svého vandalství.

„V první řadě je tam vůbec neměli mít vystavené,“ prohlásí. „Jako státní organizace mají být přece nestranní.“

„Jenže oni nejsou státní organizace, ale soukromá charita.“

„Aha. Jsi si jistá? No, každopádně měli na plotě plakát toho hňupa Trevora Ballarda. Ten chlap by si měl dát jednu z těch svých mrkví. Prý bojuje proti škůdcům. Ty jeho jedy likvidují zdejší původní živočichy.“

Zavřu oči a dopřeju si dlouhý doušek kávy. Chutná dobře. Chutná *fakt* dobře. „Co s greenpeasáckými proslovy počkat, až dopiju kafe? Mezi náma, ať si třeba prodává drogy důchodcům,“ řeknu. „Tady nejde o tebe, ale o B. Ty si prostě musíš pořád zadělávat na problémy.“

Máma rozplete nohy, dojde do kuchyně a dá si do hrnku sáček zeleného čaje. „Nezlob se, zlato.“ Našpulí rty. „Copak jsem stála o to, aby mi zakázali vstup? Kam se poděla svoboda projevu? Nemůžu za to, že nedokážou ustát trochu pasivního aktivismu.“

„Aspoň že tě tentokrát nezatkli. Můžeme být za to vděčné.“

Dopiju kávu. B je u dveří a pozoruje mraky. Ví, že dnes bude jezdit, protože jsem ze šatní skříně včera večer vytáhla její rajtky. Jestli to zrušíme, nabouráme jí harmonogram a to poslední, co chci, je rozrušit mou sestru.

„Zavolala jsi aspoň do toho nového klubu? Udělala jsi rezervaci?“

„Samozřejmě. Zavolala jsem ředitelce a promluvila s ní. Prý se můžeme zastavit a porozhlédnout se tam, než požádáme o členství, abychom se ujistily, že se tam B bude líbit.“

„V kolik tam pojedete?“

„Ředitelka říkala, že se jim to hodí kolem desáté. Zrovna tam budou mít hodinu, takže uvidíme, co při ní dělají.“

Podívám se na hodiny na mikrovlnce. Půl deváté. „Tak to stíháte.“

„Tedy, to je další věc. Mohla bys ji tam vzít?“

Vykulím na ni oči. „To nejde. Mám dnes práci. To přece víš.“

Máma a já si každých čtrnáct dní porovnáváme rozpisy směn, aby vždycky byla jedna z nás doma s B. Máma pracuje jako ošetřovatelka v domově důchodců a pochopitelně dostává vyšší plat než já, proto její práce mívá přednost.

„Já vím, jenže Sonia mě požádala, jestli bych za ni nevzala směnu, protože jede na nějaký věštecký veletrh na severu. Do devíti musím být v práci.“

„Odkdy umí Sonia předpovídat budoucnost?“

„Neumí. Chce zjistit, co jí řeknou na tu záležitost s Adamem.“

„Ten přece utekl s její sestrou, ne?“

„Ano, ten parchant. Ona si ovšem myslí, že to mohl udělat proto, že mu připadalo, že ho zanedbává.“ Dorazí zbytek zeleného čaje a rázně hrnek postaví na lavici, odkud se, jak předpokládá, kouzlem přemístí do myčky.

„Na to se nepotřebuje radit s věštcem. Měla by se sebrat. Proč vůbec stojí o to, aby se k ní vrátil? Měla by sestře podě–“ Zarazím se, zhluboka se nadechnu a napočítám do deseti. Tohle je jedna z věcí, co mě dokážou spolehlivě vytočit – slabošské ženské, které mužům dovolují, aby je odpálkovali, a ještě se jich doprošují, ať se vrátí. Díky mámě jsem mohla podobné situace pozorovat celý život.

„Pro mě za mě.“ Vezmu její hrnek a důrazně ho vložím do myčky. „Fajn. Běž do práce. Zavolám do práce, že jsem nemocná, a odvezu ji tam.“

„Děkuju, holčičko. Jsi poklad.“

Dám si toast a sleduju zprávy, dokud máma neodejde do práce. Nedokážu se uvolnit, když je tady a já na ni mám vztek. Víím, že to nedělá schválně a že se kvůli tomu bude cítit dost bídne, ale mě zatraceně vytáčí, když provede něco, co B naruší rutinu.

„Pojď, B, musíš se osprchovat.“

Počkám, dokud nevyrovná videokazety do řady podél podlahy v jídelně. Dokáže urovnáváním kazet strávit celé dny a taky to často dělá, jenomže dnes máme své úkoly, a tak jí to připomenu znovu: „Musíš se osprchovat, B. Budeš jezdit na koni.“

„Ach, sýr, Gromite,“ řekne. „Potřebujeme sýr.“

Odvedu ji do koupelny, kde jí pomůžu svléknout pyžamo. Sundané oblečení odhodí na podlahu.

„Koupání,“ prohlásí.

„Ano, B, koupání.“

Sprchovací rutinu zvládáme na jedničku. B se odmítá dotknout mýdla, proto ho napěním na rukou a omyju jí tělo, zatímco mě baví říkankami. Zvedne tvář proti proudu vody a olizuje ho jako kočka. Mytí vlasů necháváme na konec. Má je bujně a nepoddajné po svém maorském otci a mně chvíli trvá, než jí do nich nanesu kondicionér. Když se do toho pustím, zavře oči a předstírá, že spí a přitom chrápe.

Jako zázrakem se nám podaří obléct a vypravit včas. Jenže když se chystám nastartovat auto, uvědomím si, že nemám ponětí, kam mám jet, a tak vytáhnu mobil a pomocí vyhledávače najdu mapu cesty k jezdeckému klubu.

„Asi nevíš, jakým směrem máme jet,“ prohodím k B, aby řeč nestála, zatímco čekám, až se mapa načte.

„Neusnu, když nemám sýr,“ odpoví, čímž mi moc nepomůže.

Když z příjezdové cesty zabočím doleva namísto jako obvykle doprava, ukáže prstem a poznamená: „Kudy?“ Okamžitě si všimla, že jsem změnila směr a zatváří se znepokojeně, a tak ji začnu uklidňovat. Má sestra mi nedokáže povědět, jak má ráda uvařená vejce nebo jaký den v týdnu zrovna máme, ale neujde jí, když člověk špatně odbočí.

„Ježdění, kudy,“ zopakuje.

„Ano, B, ježdění.“

„Ježdění, kudy.“

„Koukej, B, požárníci,“ ukážu, když míjíme stanici, abych ji rozptýlila. Jenže to nezabere, jak jsem si ostatně myslela.

„Ježdění.“

„Ano, B, ježdění.“

Když zajedu na parkoviště u stájí, máme jen desetiminutové zpoždění, což je z mé strany docela úspěch.

„Ježdění.“

„Ano, ježdění.“

Vystoupím a v tu ránu stoupnu do rozbahněné kaluže.

„Do prdele,“ zamumlám neslyšně.

Vytáhnu z kufru tašku s věcmi na ježdění a otevřu B dveře, pak jí sundám sluchátka a položím je na palubní desku.

„To necháme na později, B,“ řeknu jí. Začne pohupovat nohama a zahihňá se, když jí sundám tenisky a nechám je v prostoru pro nohy. Její růžové boty očividně promokly, když je na sobě měla posledně, protože jsou po uschnutí celé tuhé, takže musím vynaložit dost úsilí na to, abych jí je nazula.

„Zatlač,“ řeknu, zatímco se chichotá, a skončím s čímsi, co hodně vypadá jako uschlé kobylince, na rukou. Otrůu je o džíny a potom B navléknu rukavice a nasadím čepici.

„Ježdění,“ dodá.

„Ano, ježdění.“

Parkoviště je od budov klubu oddělené bránou, vedle které visí těžký rezivělý zvon. K tomu patří ručně malovaná cedule s nápisem: Zazvoňte na obsluhu.

Zkusmo za zvon zatáhnu a ten se hlasitě rozezní.

B se kolem mě vmžiku protlačí, nadšeně ho popadne a párkrát s ním energicky zazvoní.

Bim, bam, bim.

„B, přestaň.“

Bim, bam.

Má sestra má sílu. Zápolím s její rukou, zatímco zvon nepřestává odhodlaně svírat.

Ze stájí vyjde blondýna hubená jako chrt s kbelíkem kobyliců v ruce a zamračí se na nás.

„Přestaňte zvonit na ten zatracený zvon, nebo vyplašíte všechny koně,“ oboří se na nás.

„Promiňte.“ Konečně se mi podaří přitáhnout B ruku k boku.
„Kde je kancelář?“

Opovržlivě si mě změří od hlavy k patě, což je fakt vtipný vzhledem k tomu, že to ona tady obchází s kýblem plným sraček, a znuděně ukáže na nejmenší budovu napravo od nás.

„Tam,“ odpoví. „Jak visí cedule *Kancelář*.“

„Aha, jasně. Díky.“

„Hm.“ S nosem vzhůru se otočí na patě. Když je k nám zády, počastuju ji zdviženým prostředníčkem. Vtom za mnou kdosi vyprskne smíchy a já sebou škubnu. Jenom doufám, že to není ředitelka klubu.

Není. Pokud se ovšem nemaskuje za mladíka s rozčepýřenými světlými vlasy. Obezřetně si ho změřím.

„Promiň,“ omlouvá se. „Já jenom, žes udělala něco, co jsem vždycky chtěl provést, ale nikdy jsem k tomu nesebral odvahu.“

Chvilku mi trvá, než mi dojde, o čem to mluví.

„Ty jsi ještě nikomu neukázal prostředník?“

„Ne jen tak někomu – Deborah. Tak nějak si myslí, že je lepší než my ostatní.“

„Jo, měla jsem z ní takový dojem.“

Odloží kbelík s vodou, který nesl, a rázně se za mnou vydá.
O krok ustoupím. Jeho nadšení mě vyvádí z míry.

„Já jsem Albert,“ představí se a podá mi ruku.

Zakřením se.

„Já to viděl,“ řekne.

„Co?“

„Jak ses uculila.“

„Promiň. Já jenom, že jsem ještě nepotkala nikoho, komu by bylo mín jak sedmdesát a jmenoval se Albert.“

Povzdechne si. „Já vím. I když přesně vzato je to *Al-bér*. Matka chtěla, aby se to vyslovovalo francouzsky.“

„Nevypadáš francouzsky.“

„Jak to myslíš, že ne? Že by proto, že nemám na hlavě baret a pod paží bagetu? Takhle uvíznout ve stereotypch!“

„Uznej sám, že je to trochu hloupý.“

„Co?“

„To, že tě máma pojmenovala Albert, ale chce, aby to lidi vyslovovali *Al-bér*. No ne?“

„No ne?“

„To ti chtěla celý tvůj život stát za zády a všechny opravovat?“

Párkrát otevře pusku a zase ji zavře. Potom si povzdechne. „Jo, tohle moc nepromyslela.“

„Neříkej.“

„Proto se vždycky představuju jako Albert. Je to jednodušší.“

„Proč to nezkrátíš na Berta. To by bylo ještě jednodušší.“

„Protože si s tím jménem užívám už dost. Ještě abych se o něj dělil s postavičkou ze *Sezame, otevři se*.“

„Na tom něco bude.“

Koukne se za mě. „Proč to děláš?“

Otočím se a čekám... cokoli. Pokud jde o věci, které by má sestra *mohla* dělat, je tohle docela nevinné.

„Ukazuje ti prostředníček.“

„Jo, to vidím, ale proč?“

Pokrčím rameny. „Napodobuje mě.“

„Aha, jak v tý hře Simon říká.“ Přikývne, jako by mu to bylo úplně jasné.

„Ne tak docela. B, pojd' sem.“

Dojde ke mně a po očku se podívá na Alberta.

Ten ji s úsměvem pozdraví: „Ahoj.“

Vesměs platí, že se snažím lidi moc neodsuzovat, ale když přijde na to, jak zdraví moji sestru, nemůžu si pomoci. Někteří z ní mají skoro strach nebo ji litují a odráží se jim to v očích, i když se to snaží skrývat. Jiní se k ní chovají málem jako by byla neživý předmět. Jako kdyby byla rostlina v květináči. Další se jí ani nedovedou podívat do očí, jako by se báli, jak by mohla zareagovat.

Jenže pak jsou tu lidi jako Albert, kteří se podívají přímo na ni a pozdraví ji, jako kdyby byla stejná jako oni.

Takovým lidem důvěřuju.

B ohrne horní ret a předvede zářivý zubatý úsměv. „A to je vše, přátelé,“ pronese.

Zvedne oči od ní ke mně a zase jimi sklouzne zpátky. „To určitě ne.“

„To je hláška z *Looney Tunes*. Mluví jenom echolalicky.“

„Jakže?“

„Opakuje věty, které slyší ve filmech nebo v animacích a tak. Snaží se tak zapojit do hovoru. Člověk si na to zvykne.“

„Jo tak.“ Něco ho napadne. „Ty ji oslovuješ B?“

„Jo.“

„Takže tím pádem budeš... Moment, nic mi neříkej. Nech mě hádat.“ Legračně se zamračí. Flirtuje se mnou? Nevypadá marně, pokud někdo letí na „zdravý outdoorový“ vzhled. „A? C?“

„Těsně vedle. Maddy.“

„Maddy. To je zkratka od... Madison? Madeline?“

„Maddy.“

Vtom se za mnou zavřou dveře a uslyším, jak si to k nám někdo rázuje po štěrk. Vysoká, moc hubená dáma v rajtkách, které mají nejlepší časy za sebou, se zastaví vedle Alberta a podívá se na B.

„Ahoj,“ spustí zvesela. „Vy jste tu noví? Já jsem Carolyn.“

„Houbeles,“ B na to.

„Ach.“ Carolyn se zadívá do poznámek v deskách. „A vy budete...“ Odmlčí se, přimhouří oči a tázavě se na mě podívá. „Madonna a Beyoncé?“

Albert vyprskne smíchy.

„Stačí Maddy a B,“ odpovím skrz zatnuté zuby.

Albert

Nevím, jestli mě slyšela, jak jsem se dal do smíchu, nebo ne. Potom jsem zakašlal, abych to zamaskoval.

Madonna a Beyoncé. A já si myslel, kdovíjak špatně na tom nejsem.

„Pojďte se mnou prosím,“ vyzve je Carolyn a odvede je směrem ke kanceláři. „Jenom vyřídíme papírování. Vaše matka nás už informovala o B postižení, takže postačí, když si pročtete formuláře a podepíšete je. Potom vás můžu provést po klubu a B se bude moct projet. Máte s sebou seznam jejích léků? Potřebujeme ho kvůli pojištění.“

„Ano. Mám ho. Všechno je tady.“ Maddy poplácá zelený batoh na zádech.

„Brzo nashle,“ zavolám za ní, když zamíří pryč.

Krátce se ohlédne přes rameno. „Třeba jo.“

Během rána ji párkrát zahlídnu. Její sestra dostala na ježdění koně jménem Teddy. Je to statný, starý chlapík s černou skvrnou na hlavě a další na hrudi, která připomíná mapu Afriky. Plouží se vpřed a nedá se o něm říct, že by byl zrovna čilý, ale taky se nenechá ničím rozhodit. Pochopitelně, když jste kuň, co nemá na práci

nic moc jiného než žrádlo a vypouštění kobyliců a občas si na vás někdo na chvíli posedí, tak máte famózní život.

„Slyšel jsem, že sis zařídil hodiny navíc,“ poznamená Matt, když uklízíme v jedný ze stájí.

„Jo. Sice jenom pár, ale pro začátek dobrý. Aspoň mi fotr pořád nepůjde po krku.“

„A jaký to bylo?“ zeptá se.

„Jaký bylo co?“

Přestane obracet seno, utře si čelo a hodí po mně prohnanej pohled. „No, předpokládám, žes musel Macatou Francine vojet, abys z ní vymámil prachy navíc.“

„Jdi do prdele.“ Mrsknu po něm lopatou plnou koblih, ale on stihne uhnout a hovna se rozplácnu o zeď za ním.

„To uklidíš,“ prohlásí.

„Fajn, ale jestli ještě jednou zmíníš mě, voždění a Francine v jedný větě, tak ti nacpu hlavu do řiti.“

„Ále, že bych se dotkl citlivýho místa?“

„Seš debil, Matte, fakt. Ukázkovej zasranej debil, víš to?“

„Už mi říkali hůř.“ Rozhlídne se, jestli je čistej vzduch, vytáhne z kapsy cigáro a skousne ho mezi zuby. „Budeš mě krýt, jo?“

Nejsem z toho zrovna bez sebe radostí, zčásti kvůli tý jeho rádobu vtipný poznámce, ale hlavně proto, že nestojím o vyhazov, ještě než začnu vydělávat pořádný peníze. Ale tohle je nepsaný chlapecký pravidlo. Nenecháte jeden druhýho ve štychu, i když se nemáte nějak zvlášť v oblibě.

„Dobře, ale hoď sebou. A jestli tě někdo uvidí, tak tě v tom průseru nechám.“

„Měkkejší.“

Odkrade se za roh jako přízrak a je ten tam. Seno se samo neobráťí, a tak se do toho dám. Za chvíli už mi mezi lopatkama i z čela stékají kapky potu. Sundám si triko, utřu si s ním obličej a pak ho pověším na háček u dveří.

Je to náročná práce, ale to je jedna z věcí, co se mi na ní líbí nejvíc. Rozhodně lepší než sedět za stolem a celý dny odpovídat na telefonáty a maily. Když jsem na konci dne hotový a odjedu na kole domů, *mám pocit*, že jsem odvedl pořádný kus práce. Jedinou nevýhodou, vedle toho, že mi platí pakatel, je, že přitom mám moc času na přemýšlení.

Normálně by mi být sám se svými myšlenkami nevadilo. Kromě toho, že jsem pro otce katastrofální zklamání, toho není moc, co bych si vyčítal nebo kvůli čemu bych byl nešťastný. Jenomže setkání s Maddy mi připomnělo někoho, koho jsem se snažil ze všech sil pustit z hlavy. Nevím proč, protože Maddy se tý holce vůbec nepodobá, možná kromě podobných barvy vlasů. Třeba je to tím, že je tak trochu cynická nebo působí jako někdo, komu nezáleží, co si svět kolem myslí, ale kapánek mi připomíná Kate.

Kate.

Moji přítelkyni, teda už bývalou, protože mi před sedmi měsíci dala kopačky. Zatímco já se nechal spokojeně unášet životem a měl jsem dojem, že věci mezi náma jsou naprosto v pohodě, ona se podle všeho nudila. Vykompenzovala si to tím, že začala spát se zasraným oslizlým zmrdem Jamiem Hunttem, což samozřejmě není jeho titul, ale měl by být. Ten úskočnej parchant vytušil, že je nespokojená, a vyjel po ní. Doslova, podle toho, co jsem viděl, když jsem je přistihl, jak si to rozdávají na zadní terase domu mého kámoše Connora. Měla to být narozeninová párty s překvapením pro mě. No, tohle rozhodně překvapení bylo.

Abych celou tu situaci ještě zhoršil, vypil jsem tolik pív, že jsem se rozbrečel. Fakticky jsem se přede všema *rozbrečel*. Ukázalo se, že to není nejlepší strategie, jak si znovu získat Katino srdce.

„Mrzí mě to,“ řekla a v jejím výrazu bylo neskrytý zhnusení. „Ale prostě jsme se jeden druhému odcizili. Nejsem stejná, jako jsem byla, když mi bylo patnáct, Alberte, a ty taky ne.“

„Ale... já... to... nechápu...“ Fňukal jsem jako správný opilec se zlomeným srdcem. „Řekla... jsi... že... mě... miluješ.“

„Ježiši, Alberte,“ sykla a naklonila se ke mně, aby ji nikdo jiný neslyšel. „Koukej se sebrat. Jenom se ztrapňuješ.“

Zbytek noci jsem strávil na Connorově gauči a střídavě jsem brečel a zvracel. Connor jako dobrej kámoš všechny vykopl a objel Jamiemu klíčem auto, když odjížděl s Kate. Nebo to aspoň tvrdil. Ale vzhledem k tomu, že je ten typ, co prosazuje lásku proti válce, mám pocit, že to řekl jenom proto, aby mi zvedl náladu.

Kate.

Chodili jsme spolu od patnácti. Viděl jsem, jak z holky vyrůstá v ženu. Po tělesný stránce to byl dost působivý vývoj, zvlášt když jí začala růst prsa. Důležitější ale bylo to, že mě *chápala*. Ze všech lidí to byla právě ona, kdo si naplno uvědomoval, jak složitej je můj vztah s otcem.

Connor je přesvědčený, že moje bolest má spíš co dělat s uraženou pýchou než s nefalšovaným zlomeným srdcem. Podle něj jsme Kate a já dospěli a stali se z nás jiní lidi, než kterými jsme kdysi byli. Ke konci jsme prý byli spíš kamarádi a chtěli jsme od života každý něco jinýho, jenže jsme zabředli do pohodlné rutiny, kterou jsme ani jeden, ani druhý nechtěli opustit jako první. Tvrdí, že nám